

“Jo som un mar que el foc eixuga”

Es publica la ‘Poesia completa’ de Blai Bonet, un llibre que té el pes de les coses importants. En **Josep Lambies** parla amb Nicolau Dols, que n’ha fet l’edició

“Blai, desperta!”. Amb aquesta exhortativa comença *Pasqua nova*, obra de joventut, on hi ha rams de cascavells i magranes d’amor obert. M’explica Nicolau Dols que aquest és un dels poetes que més vegades han escrit el seu nom. “L’etern adolescent”, reitera. Li truco a Mallorca, al seu despatx de la Facultat de Filosofia i Lletres de Palma. Tinc entre les mans l’edició crítica de la poesia completa de Blai Bonet que ha fet, frec a frec amb Gabriel S. T. Sampol, i que ve amb un pròleg exquisit de Margalida Pons. Són més de mil pàgines que tenen aquell pes únic de les coses importants.

M’han fet arribar dues fotografies de principis dels 90, en blanc i negre. Algú les hi va

fer a la finca familiar de Santanyí, tapant-se la cara amb un ram de branquillons acabats de collir, passejant els mocassins pel costat d’una figuera de moro. *Ecce puer*. Així ho escriurà en el seu llibre *El jove*, casualment –o no tant– un dels últims del corpus. “No és només una qüestió d’ego –segueix Dols–. Aquesta tendresa allargada és la manera que tenia Bonet d’encaixar-se en el món. Aquesta actitud púber tenia una raó de ser: a en Blai sempre li mancava alguna cosa”. L’home inquiet.

No el volem maltractar amb dèbils referències als seus versos. No direm que Bonet és el mar, ni el gos bavós del *Déu company*, ni el jove Daniel que

apareix com un Crist de carns mal tapades a *El poder i la verdor*. Ell ja el fa, l’exercici de mirar-se –fins i tot hi ha un poema que es diu *Blai contemplat*–, envoltant-se de nois de *slips* ajustats, o en banyador, en habitacions inventades d’hotels de Nova York, o de màrtirs que donen la vida abans d’hora per la causa. Jan Palach, immolant-se amb tècnica *bonzo* a la plaça Venceslau durant la Primavera de Praga. O Jon Paredes, àlies el Txiki, l’etarra. “El patiment de joventut”, aclareix Dols.

Una de les meravelles que aporta aquest llibre són els poemes inèdits. N’hi ha prop de setanta, i molts daten dels anys 40, de l’etapa al seminari. “Els vam trobar a l’arxiu de Bernat

Vidal Tomàs –exposa Dols–. En Blai li va entregar aquest material. Vidal Tomàs era l’intel·lectual que el va fer abandonar la rigidesa de l’escola mallorquina, ja quasi obsoleta, i el va encaminar cap a estàndards més moderns com la Generació del 27”. Nota mental per a un futur estudi:

“

Es presentava com un etern adolescent. Era la seva manera de relacionar-se

“Bonet, mestre i deixeble”. De la seva relació com a aprenent amb la poesia de Carles Riba al paper de mentor de poetes en flor com Àlex Susanna i companyia. Ja ho farem.

Aquest any estem de sort. Fa quatre dies que els d’El Gall Editor van publicar un volum amb dues de les sèries dels dietaris, *Els ulls i La mirada*, a cura de Pau Vadell. Amb Nicolau Dols, penjats al tel·lèfon, coincidim que podrien funcionar com una versió *off* del gruix poètic. O, exposat d’una altra manera, “una via menys abstracta d’acostar-nos als seus mètodes d’observació del món”. És aquí on tot comença. Dèiem que l’adolescència perllongada de Blai Bonet no és un exercici d’egolatria. És una manera de relacionar-se amb l’univers. Rebel, belligerant, però amb aquella ingenuïtat crivellada d’interrogants. És a dir, “desperta, Blai!”.

POESIA COMPLETA Edicions de 1984. 1370 pàg. 30 €.